

Datum van
inontvangstneming

:

19/09/2024

Zaak C-540/24**Verzoek om een prejudiciële beslissing****Datum van indiening:**

8 augustus 2024

Verwijzende rechter:

Handelsgericht Wien (Oostenrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

1 augustus 2024

Verzoekende partij:

Cabris Investments Ltd

Verwerende partij:

Revetas Capital Advisors LLP

ZAAK:**Verzoekende partij**Cabris Investments Limited [OMISSIS] [OMISSIS]
Beckenham

VERENIGD KONINKRIJK

Verwerende partijRevetas Capital Advisors LLP [OMISSIS] [OMISSIS]
Londen VERENIGD KONINKRIJK**wegens:** 360 000 EUR vermeerderd met rente en kosten (Aanvullende vordering – Algemeen geschil)**a) Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof”) wordt verzocht om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:**

1) Moet **artikel 25 van verordening Brussel I (herschikking)** [verordening (EU) nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] aldus worden uitgelegd dat een overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegd gerecht, waarbij de overeenkomstsluitende partijen die hun zetel in het Verenigd Koninkrijk en dus (thans) in een derde land hebben, overeenkomen

dat de gerechten van een lidstaat van de Europese Unie bevoegd zijn om kennis te nemen van geschillen die ontstaan uit die overeenkomst, onder deze bepaling valt, zelfs als die overeenkomst geen verdere band met die andere als forum gekozen lidstaat heeft? Zijn de beginselen van het arrest van het Hof van 8 februari 2024 in de zaak Inkreal (C-566/22, EU:C:2024:123) bijgevolg ook op dezelfde wijze van toepassing, indien de overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegd gerecht tussen twee in het Verenigd Koninkrijk gevestigde contractanten nog vóór het einde van de overgangperiode van de Brexit op 31 december 2020 is gesloten, maar het beroep pas na de inwerkingtreding van de Brexit is ingesteld? Dit gelet op het feit dat de contractuele bepalingen die deze (inmiddels) derdelanders zijn overeengekomen, geen verdere band hebben met de gekozen lidstaat van de Europese Unie [zie dienaangaande evenwel overwegingen 13 en 14 van verordening Brussel I (herschikking)] en dat bovendien artikel 50, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (PB 2012, L 328, blz. 1) bepaalt dat de Europese Verdragen na de Brexit in beginsel niet meer van toepassing zijn op het Verenigd Koninkrijk.

Indien het Hof oordeelt dat artikel 25 van verordening Brussel I (herschikking) in de betreffende constellatie met een derde land niet van toepassing is, dienen de volgende vragen te worden beantwoord:

2) Moet **artikel 68 van verordening Brussel I (herschikking)** [verordening (EU) nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] aldus worden uitgelegd dat hierdoor het **Verdrag van Brussel** betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend op 27 september 1968 (PB 1972, L 299), – ook in het geval van een procedure betreffende het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) – definitief buiten werking is gesteld, zodat een lidstaat van de Europese Unie zich thans niet meer op dat verdrag kan beroepen?

3) Moet **artikel 69 van verordening Brussel I (herschikking)** [verordening (EU) nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, PB 2015, C 4/02] in de versie van „**lijst 3**”, zoals **overeenkomstig artikel 76 van die verordening** opgesteld, en **artikel 55, dertiende gedachtestreepje, van het Verdrag van Brussel** betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend op 27 september 1968 (PB 1972, L 299), aldus worden uitgelegd dat hierdoor de op 14 juli 1961 te Wenen (Oostenrijk) ondertekende Brits-Oostenrijkse Overeenkomst betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken en het op 6 maart 1970 te Londen (Verenigd Koninkrijk) ondertekende Protocol ook met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) definitief buiten werking zijn gesteld, zodat in het geval van een procedure betreffende het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) een beroep op deze internationale overeenkomst van 14 juli 1961 niet meer mogelijk is? Dit

ook gelet op het feit dat volgens **artikel 70, lid 1, van verordening Brussel I (herschikking)** [verordening (EU) nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] de in **artikel 69 van die verordening** bedoelde verdragen van kracht blijven voor aangelegenheden waarop deze verordening niet van toepassing is. Kan bijgevolg overeenkomstig **artikel 70, lid 1, van verordening Brussel I (herschikking)** [verordening (EU) nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken] met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk een met de Republiek Oostenrijk gesloten overeenkomst die reeds in het verleden door het primaire recht „vervangen” is verklaard, na de Brexit tussen die staten met terugwerkende kracht opnieuw van toepassing worden verklaard (zogenoemd „herstel van een internationaal verdrag”)? **Zo ja:** Zou een dergelijk „herstel” ook binnen de werkingssfeer van artikel 56 van het Verdrag van Brussel betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend op 27 september 1968 (PB 1972, L 299), – dat in dit opzicht dezelfde strekking heeft – van toepassing zijn?

4) Moet **artikel 50, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie** van 26 oktober 2012 (PB 2012, C 326/1, blz. 13) aldus worden uitgelegd dat het zich ook met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) verzet tegen de toepassing of een „herstel” van de **artikelen 17 en 18 van het Verdrag van Brussel** betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend op 27 september 1968 (PB 1972, L 299), indien in een procedure die in Oostenrijk is ingeleid, twee partijen met zetel in het Verenigd Koninkrijk tegenover elkaar staan, die het Handelsgericht Wien (rechter in handelszaken in eerste aanleg Wenen, Oostenrijk) in een op 6 mei 2020 overeengekomen beding als exclusief bevoegd gerecht hebben aangewezen? Heeft in deze context **artikel 50, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie** van 26 oktober 2012 (PB 2012, C 326/1, blz. 13) voorrang op **artikel 66 van het Verdrag van Brussel** betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend op 27 september 1968 (PB 1972, L 299), op grond waarvan laatstgenoemd verdrag „voor onbepaalde tijd [werd] gesloten”?

5) Indien het Hof in de zin van de tweede tot en met vierde vraag tot het oordeel komt dat het **Verdrag van Brussel** betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 1972, L 299) – ook met betrekking tot het Verenigde Koninkrijk – voorrang heeft, rijst de volgende vraag: Staat de principiële voorrang van het Verdrag van Brussel betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (PB 1972, L 299) in de weg aan een regeling van het Verenigd Koninkrijk, op grond waarvan een beroep op dat verdrag ook voor forumkeuzebedingen uitdrukkelijk is uitgesloten die vóór de inwerkingtreding van de Brexit zijn overeengekomen [zie de tot en met 29 februari 2024 geldige en in

casu – vanwege het instellen van het beroep op 30 juni 2023 – duidelijk nog toepasselijke Britse regeling in sectie 82, lid 1, onder [b] [i]), van de *Regulations 4-25 Civil Jurisdiction and Judgments (amendments etc) (EU Exit) Regulations 2019 (SI 2019/479)*]? **Zo nee:** Is een Oostenrijkse rechter bij de toetsing van de geldigheid van een op 6 mei 2020 (dus vóór Brexit) tussen twee Britse ondernemingen overeengekomen forumkeuzebeding ten gunste van Oostenrijk toch gebonden aan deze – in het Verenigd Koninkrijk vastgestelde – uitsluiting van de toepassing van het Verdrag van Brussel in sectie 82, lid 1, onder (b) (i), van de *Regulations 4-25 Civil Jurisdiction and Judgments (amendments etc) (EU Exit) Regulations 2019 (SI 2019/479)*, met name vanwege de voorrang van het primaire recht, welke omstandigheid in beginsel in de weg zou staan aan een effectieve tenuitvoerlegging in het Verenigd Koninkrijk [deze laatste vraag veronderstelt in de zin van de derde vraag dat de op 14 juli 1961 te Wenen ondertekende Brits-Oostenrijkse Overeenkomst betreffende de wederzijdse erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken en het op 6 maart 1970 te Londen ondertekende Protocol niet van kracht zijn]?

[OMISSIS] [schorsing van de procedure]

Motivering:

I. Voorwerp van de procedure en uitgangssituatie:

Volgens hetgeen de partijen tot op heden hebben aangevoerd, vordert verzoekster van verweerster betaling van een resterend bedrag van (in totaal) 360 000 EUR op grond van een contractuele betalingsverplichting die voortvloeit uit de aanvaarding van een vennootschapsrechtelijke functie door een nader genoemde Chief Financial Officer (CFO). Verzoekster is een vennootschap naar Engels recht, te weten een *liability company* met zetel te Londen, die bij de *Companies House* (handelsregister) is ingeschreven onder nummer 12455993. Verweerster is een *limited liability partnership* naar Engels recht, met zetel te Londen, die bij de *Companies House* is ingeschreven onder nummer OC371868. De contractuele basis voor de door verzoekster gevorderde prestatie is de *Consultancy Agreement* en de bijbehorende *side letter* van 6 mei 2020. Voor de aanwijzing van het Handelsgericht Wien beroept verzoekster zich op een forumkeuzebeding, dat in de genoemde *Consultancy Agreement* met de bijbehorende *side letter* van 6 mei 2020 is terug te vinden. Dit beding luidt als volgt:

„Deze overeenkomst en de betrekkingen tussen de partijen worden beheerst door het Oostenrijkse recht en moeten in overeenstemming daarmee worden uitgelegd. Het Handelsgericht Wien is exclusief bevoegd om kennis te nemen van geschillen die voortvloeien uit of verband houden met deze overeenkomst dan wel de uitvoering of geldigheid ervan.”

Er bestaat geen duidelijke nauwe band tussen de partijen bij het geschil en de Republiek Oostenrijk die verder gaat dan dit forumkeuzebeding.

In haar verweerschrift heeft verweerster de internationale bevoegdheid van het Handelsgericht Wien betwist, hoofdzakelijk op grond dat verordening Brussel I (herschikking) [verordening (EU) nr. 1215/2012 van 12 december 2012 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken; hierna: „verordening Brussel I (herschikking)“] sinds het einde van de overgangsfase van de Brexit (31 december 2020) met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk niet langer van toepassing is. Dit betekent volgens haar dat artikel 25 van verordening Brussel I (herschikking) in casu niet langer op de partijen bij het geschil van toepassing is, zodat de beginselen van het recente arrest van het Hof van 8 februari 2024 in de zaak C-566/22 niet relevant zijn. Bijgevolg is het beding in de *Consultancy Agreement* met de bijbehorende *side letter* van 6 mei 2020 waarin het Handelsgericht Wien als bevoegd gerecht is aangewezen, nietig en het aangezochte gerecht internationaal niet bevoegd.

Verzoek om een prejudiciële beslissing aan het Hof:

In het kader van de vaststelling van de bevoegdheid heeft de rechter, die krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (PB 2016, C 202; hierna: „VWEU“) bevoegd is om een verzoek om een prejudiciële beslissing in te dienen, voor de beslechting van het geding noodzakelijke vragen over de uitlegging van het Europese bevoegdheidsrecht in verband met de Brexit (terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie), vooral omdat het genoemde forumkeuzebeding van 6 mei 2020 nog binnen de periode vóór het einde van de overgangsfase van de Brexit op 31 december 2020 valt, het beroep in kwestie is ingesteld nadat de Brexit in werking is getreden (te weten op 30 juni 2023) en de discussie over de uitlegging van de in het verzoek om een prejudiciële beslissing aangehaalde bepalingen ook in de rechtsleer zeer controversieel wordt gevoerd (zie Exenberger, K.: *Anerkennung und Vollstreckung zivilgerichtlicher Entscheidungen Post-Brexit*, *ecolex* 2021/227; Tretthahn-Wolski/Förstel: *Der Brexit von Rom und Brüssel*, *ÖJZ* 2019/60; Cap, *BREXIT – Die justizielle Zusammenarbeit mit dem Vereinigten Königreich in Zivilrechtssachen nach 31. 12. 2020*, randnummer 2012, 124).

De internationale bevoegdheid van de gerechten van de EU-lidstaten in burgerlijke en handelszaken is voornamelijk geregeld door verordening Brussel I (herschikking). Verordening Brussel I (herschikking) veronderstelt het lidmaatschap van de Europese Unie en vereist voortdurende wederkerigheid. Als gevolg van de terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie door de Brexit op 31 december 2020, is verordening Brussel I (herschikking) als Unierecht bijgevolg niet langer van toepassing op onderdanen van het Verenigd Koninkrijk.

In haar verweerschrift betwist verweerster dat **artikel 25 van verordening Brussel I (herschikking)** in casu nog steeds van toepassing is, ondanks het feit dat de contractanten het forumkeuzebeding waarin het Handelsgericht Wien als

bevoegd gerecht is aangewezen, nog tijdens de overgangperiode zijn overeengekomen. De terugtrekking van het Verenigd Koninkrijk uit de Europese Unie heeft volgens verweerster tot gevolg dat uit een autonome rechtskeuze ten gunste van een Oostenrijks forum na de inwerkingtreding van de Brexit geen bevoegdheid meer kan worden afgeleid, vooral omdat de contractanten geen verdere banden met Oostenrijk hebben.

In het kader van het verzoek om een prejudiciële beslissing dient dus de vraag te worden beantwoord of de beginselen van het arrest van het Hof van 8 februari 2024 (C-566/22) ook van toepassing zijn, indien een forumkeuzebeding tussen twee in het Verenigd Koninkrijk gevestigde contractanten nog binnen de periode vóór het einde van de overgangsfase van de Brexit op 31 december 2020 valt, maar het beroep pas na de inwerkingtreding van de Brexit is ingesteld en de contractanten geen verdere band met Oostenrijk hebben. Blijft artikel 25 van verordening Brussel I (herschikking) dus van toepassing op deze (thans) uit het Verenigd Koninkrijk afkomstige onderdanen van een derde land, indien de zaak – duidelijk – geen verdere band heeft met de lidstaat van de Europese Unie die als forum is gekozen? In dit verband moet er immers mee rekening worden gehouden dat er volgens overweging 13 van verordening Brussel I (herschikking) uitdrukkelijk een bepaalde band moet bestaan tussen de procedures waarop deze verordening van toepassing is en het grondgebied van de lidstaten. De gemeenschappelijke regels inzake rechterlijke bevoegdheid volgens verordening Brussel I (herschikking) moeten daarom in beginsel alleen van toepassing zijn wanneer de verweerder zijn woonplaats in een van die lidstaten heeft. Dienovereenkomstig bepaalt overweging 14 van verordening Brussel I (herschikking) dat ten aanzien van verweerders die geen woonplaats hebben op het grondgebied van de lidstaat, als regel de nationale bevoegdheidsregels gelden die worden toegepast op het grondgebied van de lidstaat van het gerecht waarbij de zaak is aangebracht. Alleen al in dit opzicht is het twijfelachtig en dient dus te worden uitgelegd of artikel 25 van verordening Brussel I (herschikking) door de partijen zelf van toepassing kan worden verklaard, wanneer de zaak – duidelijk – geen verdere band heeft met de gekozen lidstaat van de Europese Unie. Dit vloeit ook voort uit artikel 50, lid 3, van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: „VEU”) dat uitdrukkelijk bepaalt dat de Verdragen in de regel met ingang van de datum van de Brexit niet meer op het Verenigd Koninkrijk van toepassing zijn. Of de beginselen van het arrest van het Hof in zaak C-566/22 van 8 februari 2024 bijgevolg ook toepassing zijn op een beding van (nu) twee onderdanen van een derde land waarin het Handelsgericht Wien als bevoegd gerecht is aangewezen, indien de zaak – duidelijk – geen verdere band heeft met de gekozen lidstaat van de Europese Unie, staat in de eerste prejudiciële vraag centraal.

Alleen indien het Hof deze eerste prejudiciële vraag ontkennend beantwoordt, rijzen de volgende vragen:

Aangezien het forumkeuzebeding in casu van 6 mei 2020 dateert en het beroep na de Brexit (te weten 30 juni 2023) is ingesteld, moet worden verduidelijkt of de

formulering van **artikel 68 van verordening Brussel I (herschikking)** met betrekking tot de bevoegdheid thans betekent dat het Verdrag betreffende de rechterlijke bevoegdheid en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken, ondertekend op 27 september 1968 (PB 1972, L 299; hierna: „**Verdrag van Brussel**”), – ook met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) – definitief buiten werking is gesteld, zodat voor een lidstaat van de Europese Unie (hier: Oostenrijk) in casu een beroep op dat verdrag niet meer mogelijk is. In de wetenschappelijke literatuur (opnieuw: Exenberger, K.: *Anerkennung und Vollstreckung zivilgerichtlicher Entscheidungen Post-Brexit*, ecollex 2021/227; Tretthahn-Wolski/Förstel: *Der Brexit von Rom und Brüssel*, ÖJZ 2019/60; Cap, *BREXIT – Die justizielle Zusammenarbeit mit dem Vereinigten Königreich in Zivilrechtssachen nach 31. 12. 2020*, randnummer 2012, 124) wordt op grond van artikel 68 van verordening Brussel I (herschikking) met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk een zogenoemd „**herstel**” van het **Verdrag van Brussel** bediscussieerd, temeer daar dit verdrag nooit formeel is ingetrokken, maar overeenkomstig artikel 68, lid 1, van die verordening ten aanzien van bepaalde grondgebieden van de lidstaten van kracht is gebleven. Volgens de verwijzende rechter zijn de argumenten tegen een „**herstel**” van het **Verdrag van Brussel** overtuigender, omdat het niet om een handeling van de Unie gaat, maar om een multilateraal internationaal verdrag dat overeenkomstig artikel 54 van het Verdrag van Wenen van 23 mei 1969 inzake het verdragenrecht door overeenstemming tussen alle verdragsluitende staten kan worden beëindigd. Artikel 50, lid 3, VEU bepaalt dat alle Verdragen niet meer van toepassing zijn op de betrokken staat met ingang van de datum van de terugtrekking van de staat uit de Europese Unie. Vanwege het inhoudelijke verband tussen het Verdrag van Brussel en het Unierecht en omdat alle verdragsluitende staten van het Verdrag van Brussel later ook verdragsluitende staten van het VEU zijn geworden, is het aannemelijk dat het Verdrag van Brussel als gevolg van de Brexit ook ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk definitief is beëindigd. Het is aan het Hof om deze uitleggingsvraag te beantwoorden. (Het onderhavige verzoek om een prejudiciële beslissing van het Hof gaat er in juridisch opzicht van uit dat het Haags Verdrag van 5 oktober 2005 inzake bedingen van forumkeuze niet van toepassing is op de procedure voor de verwijzende rechter, omdat er met betrekking tot de gestelde feiten geen sprake is van een internationale situatie als bedoeld in artikel 1, lid 3, van dat verdrag.)

In een verdere stap moet wat betreft de bevoegdheid worden gekeken naar de tussen de Republiek Oostenrijk en het Verenigd Koninkrijk op 14 juli 1961 te Wenen ondertekende Brits-Oostenrijkse Overeenkomst betreffende de wederzijdse erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken en naar het op 6 maart 1970 te Londen ondertekende Protocol, ook met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk. In dit verband is onduidelijk en dient bijgevolg te worden verduidelijkt of deze bilaterale overeenkomst uit 1961 nog steeds van toepassing is op de relatie tussen het Verenigd Koninkrijk en de Republiek Oostenrijk. Dit leidt tot de aan het Hof voor te leggen prejudiciële vraag of de bepalingen van artikel 69 van verordening Brussel I (herschikking) over de intrekking in de versie van „lijst 3”, zoals uit hoofde van artikel 76 van die

verordening opgesteld, en artikel 55, dertiende gedachtestreepje, van het Verdrag van Brussel tot gevolg hebben dat hierdoor de op 14 juli 1961 te Wenen ondertekende Brits-Oostenrijkse Overeenkomst betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken en het op 6 maart 1970 te Londen ondertekende Protocol ook met betrekking tot het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) definitief buiten werking zijn gesteld. Betekent de uitdrukkelijke intrekking in de zin van voornoemde bepalingen bijgevolg dat thans bij de juridische beoordeling van een forumkeuzebeding van (inmiddels) twee onderdanen van een derde land waarin het Handelsgericht Wien als bevoegd gerecht is aangewezen, een beroep op deze Brits-Oostenrijkse overeenkomst van 14 juli 1961 niet meer mogelijk is?

In dit verband moet er mee rekening worden gehouden dat volgens artikel 70, lid 1, van verordening Brussel I (herschikking) de in artikel 69 van die verordening bedoelde verdragen (en dus ook de bilaterale overeenkomst tussen het Verenigd Koninkrijk en de Republiek Oostenrijk uit 1961) van kracht blijven voor aangelegenheden waarop deze verordening niet van toepassing is. Derhalve rijst de in de wetenschappelijke literatuur omstreden vraag of ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk een in 1961 met Oostenrijk gesloten overeenkomst, die reeds in het verleden door het primaire recht „vervangen” is verklaard, na de Brexit tussen die staten met terugwerkende kracht opnieuw van toepassing kan worden verklaard (zogenoemd „herstel van een internationaal verdrag”). Indien het Hof deze vraag met betrekking tot verordening Brussel I (herschikking) ontkennend zou beantwoorden, dient tevens te worden verduidelijkt of een dergelijk „herstel” ook binnen de werkingssfeer van artikel 56 van het Verdrag van Brussel – dat in dit opzicht dezelfde strekking heeft – van toepassing is. Artikel 17[, eerste alinea,] van het Verdrag van Brussel vereist immers uitdrukkelijk dat voor de geldigheid van een overeenkomst tot aanwijzing van een bevoegd gerecht ten minste één partij een woonplaats in het gebied van een verdragsluitende staat moet hebben. In dit verband rijst ook de vraag of artikel 17 van het Verdrag van Brussel voor de beoordeling of aan deze voorwaarden is voldaan, verwijst naar het tijdstip waarop de overeenkomst is gesloten dan wel naar het tijdstip waarop de zaak bij het gerecht aanhangig is gemaakt.

Voorts moet ook met betrekking tot de artikelen 17 en 18 van het Verdrag van Brussel ten aanzien van het Verenigd Koninkrijk (rekening houdend met de Brexit) worden verduidelijkt of volgens artikel 50, lid 3, VEU een dergelijk „herstel” van het Verdrag van Brussel als gevolg van de Brexit in beginsel is uitgesloten.

Alleen indien het Hof van oordeel is dat het Verdrag van Brussel – ook met betrekking tot het Verenigde Koninkrijk – voorrang heeft, rijst de volgende vraag:

Het Verenigd Koninkrijk heeft een beroep op het Verdrag van Brussel door eigen nationale regelingen een stokje voor gestoken door de toepasselijkheid van dat verdrag in het nationale recht uitdrukkelijk uit te sluiten [zie de tot en met

29 februari 2024 geldige en in casu – vanwege het instellen van het beroep op 30 juni 2023 – duidelijk nog toepasselijke Britse regeling volgens sectie 82, lid 1, onder [b] [i]), van de *Regulations 4-25 Civil Jurisdiction and Judgments (amendments etc) (EU Exit) Regulations 2019 (Sl 2019/479)*]. Staat bijgevolg de principiële voorrang van het Verdrag van Brussel in de weg aan een regeling van het Verenigd Koninkrijk, op grond waarvan een beroep op dat verdrag ook voor forumkeuzebedingen die vóór de inwerkingtreding van de Brexit zijn overeengekomen, uitdrukkelijk is uitgesloten? Alleen indien de vraag ontkennend wordt beantwoord, moet worden nagegaan of een gerecht van de Europese Unie (in casu: het Handelsgericht Wien) bij de toetsing van de geldigheid van een op 6 mei 2020 (dus vóór het einde van de overgangperiode van de Brexit) tussen twee Britse ondernemingen overeengekomen forumkeuzebeding ten gunste van Oostenrijk evenwel gebonden is aan deze in het Verenigd Koninkrijk vastgestelde uitsluiting van de toepassing van het Verdrag van Brussel overeenkomstig sectie 82, lid 1, onder (b) (i), van de *Regulations 4-25 Civil Jurisdiction and Judgments (amendments etc.) (EU Exit) Regulations 2019 (Sl 2019/479)*, met name vanwege de voorrang van het primaire recht, welke omstandigheid in beginsel in de weg zou staan aan een effectieve tenuitvoerlegging in het Verenigd Koninkrijk.

[OMISSIS] [schorsing van de behandeling]

[OMISSIS]